

forrige Gang ønskede de i Forslaget under Nr. 12 anførte Ord udtagne af § 136, og det høie Thing billigede derne Udvalgets Tanke. Jeg kan heller ikke tro Andet, end at Thinget ogsaa i Dag vil gjøre det Samme. Det er jo nemlig et Brud paa Lovforslagets Konsekvents at gjenoptage disse Ord, som jeg ikke tror vil finde Thingets Billigelse. Ikke et eneste andet Sted, tror jeg at turde sige, vil man i dette smukke Lovarbejde finde et saadant Brud paa Sammenhængen og Tanken; ja, jeg kan endog paavise et enkelt Exempel paa et Sted i samme, hvor man af praktiske Hensyn havde ønsket at bryde Lovforslagets Konsekvents, men hvor Udvalget har høiet sig for Krigsministerens Duffe om at bevare den. I Lovforslagets § 47 er det udtalt, „at paa de til Krigsmagten hørende Personer, som ikke ere Officerer, Underofficerer eller menige Krigsmænd, anvendes, forsaavidt ikke særegne Regler om dem ere foreskrevne, de Straffe, der ere givne for dem af de nævnte Militære, med hvilke de sættes i Klasse, jfr. § 53“, og saa siger dernæst § 53, at ogsaa med Hensyn til alle de øvrige Strafferetsbestemmelser i den militære Straffelov kommer den samme Regel til Anvendelse for de nævnte Personers Vedkommende. Der er altsaa optaget en selvstændig Paragraf med denne korte Regel. Nu havde Udvalget i forrige Samling ønsket at foreslaa, at man i § 47 ved Siden af „Straffe“ skulde optage de Ord: „og de øvrige af Lovens Strafferetsbestemmelser“ og saa udelade § 53. Men den ærede Krigsminister modsatte sig dette paa Grund af, at det paa en vis Maade vilde bryde Lovens skjønne Form og dens fulde Konsekvents, idet det ikke kan negtes, at Straffe og Strafferetsbestemmelser ere to forskjellige Ting. Og, da det ikke kunde negtes, at det egentlig var i sin Orden, at der stod 2 Paragrafer derom i 2 forskjellige Kapitler, saa opgav Udvalget at stille et saadant Endringsforslag, skjøndt det ganske vist vilde have været overmaade nemt af praktiske Hensyn at flytte „Strafferetsbestemmelser“ over til den Paragraf, der taler om „Straffene“, og skjøndt det dog heller ikke kan negtes, at Strafferetsbestemmelser have Noget med Straffene at gjøre. Men saa nu i § 136, hvor der tales om

Magts Anvendelse som Tugt, som Middel til at faae den Paagældende til at gjøre sin Pligt, at omtale den Befalendes Berettigelse til at bruge Magt for at afværge Angreb, for at værne om sin Person eller om sit Liv, det vilde være et saa overordentligt Brud paa Skjønheden og paa den fulde Konsekvents, at jeg næsten ventet, at den høitærede Krigsminister selv paa dette Punkt vil blive min Allierede. Og siden Udvalget med Hensyn til §§ 47 og 53 har høiet sig for den høitærede Minister, saa haaber jeg i alt Fald, at han omvendt ikke her vil staa stærkt paa sin Mening.

Endringsforslaget under Nr. 13 til § 202 kjender det høie Thing allerede fra 2den Behandling. Det gaar ud paa i Rækken af de disciplinære Straffemidler at optage streng Arrest i Bøien ved at udslette det den Gang indvoterede Ord „simpel“. Jeg skal herom ganske henholde mig til de Forhandlinger, der fandt Sted ved forrige Behandling, og i Øvrigt overlade Afgjørelsen af dette ganske vist mindre vigtige Punkt til det høie Thing.

Der er dernæst under Nr. 14 stillet et Endringsforslag af 3 ærede Medlemmer af Udvalget, hvis Indhold Thinget ogsaa vil kjende. Det blev ved forrige Behandling fra en enkelt Side meget stærkt udbøvet, at § 202 brød med et fast og bestemt Princip i vor Rettsforfatning, et Princip, der gjælder i vor borgerlige Straffelovgivning og ogsaa hidtil i Krigsetaterne, det nemlig, at Straf ikke kan finde Anvendelse uden Dom, i alt Fald ikke naar den Paagældende ikke frivillig vil underkaste sig den. Dette ældre, endnu gjældende Princip gaar Endringsforslaget nu ud paa at hævde paa den Maade, hvorpaa det for Siden finder Anvendelse i Krigsetaterne, saaledes at den Paagældende vel har Udgang til altid at fordre en Krigsret, at fordre Dom, men at han, for det Tilfælde at Krigsretten finder den Korrektion — for at bruge de ældre Loves Udtryk — retfærdig, der disciplinært er tilkjendt ham, skal underkastes en strengere Straf. Thinget vil forstaa, at, om end Udvalgets Bertal ikke har slutet sig til dette Endringsforslag, kan det dog ikke have meget derimod, naar Sagen netop stilles saaledes, som den er